

»Men jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at verdenssamfundet i helt usædvanlig klarhed og i helt usædvanlig grad står sammen om nu at sikre, at de beslutninger, der er truffet for længst, de forpligtelser, der er indgået for længst, også bliver håndhævet.«

Er det noget, Socialdemokratiet har glemt, eller har man skiftet holdning, eller vender man på en tallerken?

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil takke min bornholmske kollega for spørgsmålet og sige, at vi mente, at det var en historisk og vigtig enighed, som resolution 1441 er udtryk for. Men hvem var det, der brød den enighed? Det var jo USA, Danmark og Storbritannien med få andre lande. Så vi mener, at det var meget, meget vigtigt at holde fast i resolution 1441 som grundlag for opgøret med Saddam Hussein.

Det er også derfor, vi mente, at man skulle imødekomme Hans Blix' ønske om at få mere tid til at udrede de her masseødelæggelsesvåben. Vi mener grundlæggende, at det er vigtigt, når man tager det mest vidtgående redskab i brug, nemlig krig, sender danske soldater i krig, at grundlaget skal være i orden. Det skylder vi de danske soldater, vi sender ud. Det skylder vi også på længere sigt, hvis vi ønsker en verden i fred og sikkerhed.

Det er vores grundlæggende holdning, og det var det altså ikke i marts 2003, som man har kunnet konstatere.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Men den enighed gives der jo også udtryk ved den høring, hvor hr. Mogens Lykketoft også siger, at der er masser af masseødelæggelsesvåben. Så vi var jo enige om de ting. Men ophører enigheden, fordi Rusland og Kina lige pludselig springer fra, eller hvad er det, der er årsag til, at Socialdemokraterne vender om?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Den historiske enighed, der var i november 2002 i FN's Sikkerhedsråd, hvor alle lande stemte for resolution 1441, står vi et hundrede procent bag og ved.

Det, der bare sker, er jo, at nogle lande splittede den enighed. Hvem splittede den enighed?

Det var jo i høj grad USA og Danmark. Jeg erindrers også, at statsministeren havde et læserbrev-indlæg sammen med få udvalgte andre stats- og regeringsledere fra Europa, der var med til at splitte den enighed, man havde opnået med resolution 1441.

Så vi beklager dybt, at man har bidraget til splittelse omkring Irakkrigen. Det var ikke det, vi ønskede. Vi ønskede at holde fast i enigheden og holde fast i, at verdenssamfundet skulle stå bag det nødvendige opgør med Saddam Hussein og hans masseødelæggelsesvåben.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke indtegnet flere korte bemærkninger. Næste ordfører bedes komme på talerstolen.

Peter Skaarup (DF):

I USA har man noget, der hedder en filibuster, og en filibuster er en debat, som har til formål at blokere for, at noget kan vedtages, at noget kan gøres i den parlamentariske forsamling. Og jeg vil nok sige, at når man følger Enhedslistens og SF's debatform her i Folketinget, ja så lykkes det jo ikke helt, det, som man gør i USA, men det er anstrengende, synes jeg. Jeg kan også godt forstå, hvis der er andre i Folketinget og i befolkningen, der synes, det er anstrengende, at vi i Folketinget har den ene lange debat efter den anden faktisk med det samme indhold, de samme spørgsmål, de samme teser, de samme modspørgsmål, og man kan blive ved.

Jeg kan godt forstå Enhedslisten og SF, vi kan i Dansk Folkeparti godt forstå, at partier ønsker at markere, hvad deres holdning er, hvad man vil, og hvad man ikke vil. Og det er gået ind efterhånden, tror jeg, at Enhedslisten og SF, ja også Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre var imod, at man gjorde det, man gjorde over for Saddam Husseins styre. Det er gået ind. Alle har forstået, at det var man ikke glad for.

Jeg tror også, at alle har forstået, at regeringen og Dansk Folkeparti på det tidspunkt ønskede, at nu kunne den ikke gå længere, nu ville man ikke længere acceptere, at Saddam Hussein og kompagni trak verdenssamfundet rundt i manegen. Derfor gjorde man det, man gjorde.

Nu er man af med Saddam Hussein, og nu har vi en bedre situation, som hr. Søren Søndergaard i øvrigt også erkendte tidligere i debatten, for den irakiske befolkning.

Men det behøver jo ikke at betyde, at vi skal blive ved med at markere de samme budskaber, de samme holdninger her i Folketinget gang på